

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Dalawampu't Lima

Jeff Pippenger
2026-01-11

Bilang Dalawampu't Lima

Ang aklat ni Joel ay humaharap sa pamunuan ng Laodiceang Iglesia ng mga Seventh-day Adventist sa pamamagitan ng patotoo ng patindi nang patinding paghihimagsik nito sa loob ng apat na salinlahi. Ang apat na salinlahing iyon ay inilalarawan din sa aklat ni Ezekiel, kabanata walo, kung saan ang dalawampu't limang lalaki ng ikaapat na salinlahing iyon ay yumuyukod sa araw. Noong 1901, labing-tatlong taon matapos ang paghihimagsik noong 1888, ang Iglesia ng mga Seventh-day Adventist ay bumuo ng isang lupon upang pamunuan ang Iglesia.

Ang unang Komiteng Ehekutibo ng Pangkalahatang Kumperensiya ay itinatag sa panahon ng malaking muling pagsasaayos sa Sesyon ng Pangkalahatang Kumperensiya noong 1901, at binubuo ito ng dalawampu't limang kasapi. Ito ay isang makabuluhang pagpapalawak mula sa komite bago ang 1901, na labintatlo lamang ang mga kasapi. Nadagdagan ang bilang ng mga kasapi sa paglipas ng mga taon, ngunit palaging iniuugnay ni Jesus ang wakas sa pasimula. Ang pasimula ay dalawampu't limang kasapi, na may isa bilang pinuno, kaayon ng isang pangkat sa santuwaryo na binubuo ng dalawampu't apat na saserdote at isang punong saserdote.

Hudas at ang Sanedrin ay dalawang sagisag ng paghihimagsik sa panahon ni Cristo. Ang Sanedrin ay kumakatawan sa Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw. Ang pakikilahok ng Sanedrin sa pagkapako sa krus ni Cristo ay isang tipo ng papel ng Adventismo sa krisis ng batas sa Linggo. Ang Sanedrin—ang kataas-taasang konsehong Hudyo sa Jerusalem, na binubuo ng mga punong saserdote, mga matatanda, at mga eskriba, na pinamumunuan ng Punong Saserdote na si Kayafas—ay gumanap ng pangunahing papel sa mga pangyayaring humantong sa kamatayan ni Jesus.

Pagkaraan ng pag-aresto kay Jesus sa Getsemani (na isinagawa kaugnay ng pagtataksil ni Judas), dinala siya sa harap ng Sanedrin sa gabi, sa bahay ni Kayafas. Naghanap sila ng patotoo upang siya'y mahatulan, at nagharap sila ng mga saksi na nagparatang sa kanya ng paglapastangan sa Diyos at paghihimagsik.

Nang tuwirang tanungin ni Caiaphas si Jesus kung Siya ang Mesiyas (o Anak ng Diyos), ang Kanyang tugong nagpapatibay, “Ikaw ang nagsabi,” ang nag-udyok sa punong saserdote na magpahayag, “Pamumusong!” Hinatulan Siya ng kapulungan na karapat-dapat sa kamatayan. Yamang wala silang kapangyarihan sa ilalim ng pamamahalang Romano upang isakatuparan ang hatol na kamatayan, isinuko nila si Jesus kay Pontius Pilate, ang gobernador Romano, at inakusahan Siya ng sedisyon upang matiyak ang pagpapatupad ng Romanong parusang kamatayan.

Ang mismong pagpapapako sa krus ay isinagawa ng mga sundalong Romano sa utos ni Pontius Pilate, ngunit lamang matapos na napahinhod si Pontius Pilate sa presyon ng mga punong saserdote at ng isang karamihan (na humihiling ng kamatayan ni Jesus at ng pagpapalaya kay Barabbas).

Nang si Cristo ay nasa daigdig na ito, mas pinili ng sanlibutan si Barabas. At sa kasalukuyan, ang sanlibutan at ang mga iglesia ay gumagawa ng gayunding pagpili. Ang mga tagpo ng pagtataksil, pagtanggap, at pagpapapako kay Cristo ay muling naganap, at muli pang magaganap sa napakalaking saklaw. Ang mga tao ay mapupuspos ng mga katangian ng kaaway, at sa pamamagitan nito ang kanyang mga panlilinlang ay magiging lubhang makapangyarihan. Sa sukat na tinatanggi ang liwanag, gayon din kasidhi ang maling akala at maling pagkaunawa. Ang mga tumatanggi kay Cristo at pumipili kay Barabas ay kumikilos sa ilalim ng isang mapanirang panlilinlang. Ang pagpapalihis ng katotohanan at ang bulaang patotoo ay lalago tungo sa hayagang paghihimagsik. Yamang masama ang mata, ang buong katawan ay mapupuno ng kadiliman. Ang mga naglalaan ng kanilang pagsuyo sa sinumang pinuno maliban kay Cristo ay masusumpungan ang kanilang mga sarili na nasa ilalim ng kapangyarihan, sa katawan, kaluluwa, at espiritu, ng isang pagkahumaling na lubhang nakabibighani, anupa't sa ilalim ng kapangyarihan nito ang mga kaluluwa ay tumatalikod sa pakikinig sa katotohanan upang paniwalaan ang kasinungalingan. Sila ay nasisilo at nadadakip, at sa bawat gawa nila ay sumisigaw sila, "Pakawalan mo sa amin si Barabas, ngunit ipako sa krus si Cristo."

Maging ngayon ay ginagawa na ang pasyang ito. Ang mga tagpong naganap sa krus ay muling nagaganap. Sa mga iglesyang lumihis sa katotohanan at katuwiran, nahahayag kung ano ang kayang gawin at gagawin ng kalikasang pantao kapag ang pag-ibig ng Diyos ay hindi namamalaging simulain sa kaluluwa. Hindi na natin dapat ikagulat ang anumang maaaring magaganap ngayon. Hindi rin natin dapat ipagtaka ang anumang pag-usbong ng mga kakila-kilabot. Ang mga yumuyurak sa kautusan ng Diyos sa ilalim ng kanilang di-banal na mga paa ay may gayunding espiritu gaya ng sa mga taong lumait at nagkanulo kay Jesus. Walang anumang pagkabagabag ng budhi, gagawin nila ang mga gawa ng kanilang ama, ang diyablo. Itatanong nila ang katanungang lumabas sa taksil na mga labi ni Judas, "Ano ang ibibigay ninyo sa akin kung ipagkakanulo ko sa inyo si Jesus na ang Cristo?" Maging ngayon, si Cristo ay ipinagkakanulo sa katauhan ng kaniyang mga banal. Review and Herald, Enero 30, 1900.

Kung tunay ngang ang talata ay nangangahulugang gaya ng sinasabi nito, kung gayon yaong kinikilalang "pumipili kay Barabas" ay hindi makauunawa ng itinuturo ng talata. Ang mga taong iyon ang mga tinutukoy sa Ikalawang Tesalonica na tumatanggap ng makapangyarihang pagdaraya, sapagkat hindi nila inibig ang katotohanan. Sinabi niya hinggil sa mga pumipili kay Barabas, "Ang mga nagbibigay ng kanilang pagsinta sa sinumang pinuno maliban kay Cristo ay masusumpungang nasa ilalim, sa katawan, kaluluwa, at espiritu, ng kapangyarihan ng isang pagkahumaling na lubhang nakabibighani, anupa't sa ilalim ng kapangyarihan nito ang mga kaluluwa ay napapaling mula sa pakikinig sa katotohanan upang maniwala sa isang kasinungalingan." Ang mga pumipili kay Barabas ay nasa ilalim ng kapangyarihan ni Satanas bago

ang mga palatandaan ng krus at ng batas ng Linggo. Sa kalagayang iyon ay hindi nila sa anumang paraan mauunawaan ang itinuturo ng talata. Kaya't ipanunukala nila na, "ang mga kalagayan noong isinulat ni Sister White ang mga salitang ito ay para sa natatanging kasaysayang iyon, hindi para sa ngayon." Marahil ay sasabihin nila, "Tinutukoy niya ang Kristiyanismo sa pangkalahatang paraan, at hindi ito tuwirang naaangkop sa mga Adventista ng Ikapitong Araw." Kahangalan.

Walang pasubali, ang mga kalagayang pangkasaysayan noong sinulat ni Sister White ang mga salitang iyon ay sa katunayan isang komentaryo hinggil sa kaniyang pansariling kasaysayan; subalit, gaya ng kay Juan sa Apocalipsis, kapag inuutusan ang isang propeta na sumulat, inuutusan siyang isulat, "ang mga bagay na iyong nakita, at ang mga bagay na ngayon, at ang mga bagay na mangyayari pa pagkatapos ng mga ito." Kapag itinatala ng isang propeta ang mga bagay na ngayon, kasabay niyang itinatala ang mga bagay na mangyayari.

Ang pamunuan ng Adbentismo ay kinakatawan ng dalawampu't limang lalaki na binanggit ni Ezekiel, na gayundin ay propetikong kaayon ng dalawang daan at limampung lalaki na tumindig na kasama nina Korah, Dathan at Abiram. Gayon ding mahalaga, ang mga rebelde noong 1888 at ng Minneapolis General Conference ay tinukoy ni Sister White bilang pag-uulit ng paghihimagsik nina Korah, Dathan at Abiram. Tuwirang itinuturo ni Sister White na kapag bumaba ang anghel ng Apocalipsis labing-walo at nililiwanagan ang lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian, magsisimula ang huling ulan.

Ang huling ulan ay ibubuhos sa bayan ng Diyos. Isang makapangyarihang anghel ay bababa mula sa langit, at ang buong daigdig ay liliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. Review and Herald, Abril 21, 1891.

Tuwirang itinuturo ni Sister White na ang anghel ng Apocalipsis 18 ay bumaba sa Pangkalahatang Kumperensya noong 1888, dala ang mga mensahe nina A. T. Jones at E. J. Waggoner. Nang siya ay nasa Kumperensya, lubha siyang nabagabag sa paghihimagsik kaya't nagpasiyang tipunin ang kanyang mga gamit at umalis, ngunit sinabi sa kanya ng isang anghel na kailangan niyang manatili at itala ang kasaysayan, sapagkat iyon ay isang pag-uulit ng paghihimagsik ni Korah. Bakit ninais ng anghel na ito'y maitala, kung hindi ito para sa isang patotoo sa mga huling araw? Kung ito'y isang patotoo para sa mga huling araw, ano pa ang maaaring ipakahulugan nito, maliban sa na ang Laodiceang Iglesya ng mga Ikapitong Araw na Adventista ay lalakad sa mga yapak ng Sanedrin sa panahon ng krisis ng batas ng Linggo, at lalo na ang kasaysayang humahantong dito.

Ang mensahe nina Jones at Waggoner ay inilarawan bilang "ang mensahe ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, sa katotohanan," ang "mensahe sa Laodicea," ang "mensahe ng katuwiran ni Cristo" at ang "mensahe ng ikatlong anghel." Sumalungat ang mga manghihimagsik sa mensahe, at itinakwil din ang patnubay ng Espiritu ng Propesiya at ang mga hinirang na mensahero ng pagpupulong. Itinuturo rin ni Kapatid na White na kapag ang mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York ay ibinagsak sa isang paghipo ng kapangyarihan ng Diyos, kung magkagayo'y matutupad ang Apocalipsis 18:1-3. Mula noong 9/11, ang pamunuan ng Laodiceang iglesya ng Seventh-day Adventist ay inuulit ang paghihimagsik ni Korah, ang paghihimagsik ng 25 matatandang lalaki, ang paghihimagsik ng pamunuan noong 1888 at ang paghihimagsik ng

Sanedrin sa panahong humahantong sa krus. Yaong 25 lalaki ay isang sagisag na kumakatawan sa huwad na Levitikong pagkasaserdote.

Ang isang Levita ay dapat na dalawampu't limang taong gulang nang siya'y nagsimulang maglingkod.

At nagsalita ang Panginoon kay Moises, na sinasabi, Ito ang nauukol sa mga Levita: mula sa dalawampu't limang taong gulang pataas ay papasok sila upang gampanan ang paglilingkod sa tabernakulo ng kapisanan; at mula sa gulang na limampung taon ay titigil sila sa pagganap ng paglilingkod doon, at hindi na maglilingkod. Subalit maglilingkod silang kasama ng kanilang mga kapatid sa tabernakulo ng kapisanan, upang ingatan ang katungkulan, at hindi sila gagawa ng anumang paglilingkod. Gayon mo gagawin sa mga Levita tungkol sa kanilang katungkulan. Mga Bilang 8:23–26.

Ang isang Levita ay nagsisimula ng kaniyang paglilingkod sa gulang na dalawampu't limang taon at naglilingkod sa loob ng dalawampu't limang taon, hanggang sa siya'y umabot sa limampung taong gulang. Ang Sugo ng Tipan sa Malakias 3 ay Kanyang pinadadalisay at nililinis ang mga Levita sa panahon ng batas ng Linggo, gaya ng Kanyang ginawa noong Oktubre 22, 1844.

Narito, susuguin ko ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa aking harapan; at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, maging ang sugo ng tipan na inyong kinalulugdan; narito, siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo.

Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagparito? at sino ang makatatayo pagka siya'y napakita? sapagkat siya'y gaya ng apoy ng mangdadalisay, at tulad sa sabon ng mga tagapagpaputi: At siya'y uupo na parang mangdadalisay at tagapaglinis ng pilak: at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila gaya ng ginto at pilak, upang sila'y maghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y ang handog ni Juda at Jerusalem ay magiging kalugod-lugod sa Panginoon, gaya ng mga araw nang una, at gaya ng mga taon nang una. Malakias 3:1-4.

Ang bilang "25," bilang sagisag, ay kumakatawan hindi lamang sa isang tapat na Levita, kundi rin sa isang huwad na Levita. Samakatuwid, ang "25" bilang sagisag ay tumutukoy sa paghiwalay ng dalawang uri ng mga mananamba, maging yaong mga dalagang matatalino at mangmang, mga tupa at mga kambing, trigo at mga lalang. Ang bilang dalawampu't lima ay isang sagisag hindi lamang ng isang Levita, kundi, at kasinghalaga nito, ay isang sagisag din ng paghiwalay (pagdadalisay) ng mga Levita. Ang paghiwalay na iyon ay nagaganap sa panahon ng batas ng Linggo, at ito ay isang pangunahing paksa ng propetikong Salita ng Diyos. Nararapat lamang na ang Kabanata dalawampu't lima ng Mateo ay simpleng pagpapatuloy ng propesiya ni Jesus hinggil sa wakas ng sanlibutan sa Kabanata dalawampu't apat ng Mateo.

At si Jesus ay lumabas at umalis mula sa templo; at lumapit sa kanya ang kanyang mga alagad upang ipakita sa kanya ang mga gusali ng templo. At sinabi ni Jesus sa kanila, Hindi ba ninyo nakikita ang lahat ng ito? Katotohanang sinasabi ko sa inyo, hindi maiiwan rito ang isa mang bato na nakapatong sa ibabaw ng isa pa na hindi ibabagsak. Mateo 24:1, 2.

Nang lisanin ni Jesus ang templo, hindi na Siya muling bumalik. Sa mga huling talata ng ikadalawampu't tatlong kabanata, ipinahayag ni Jesus ang hatol laban sa Sanedrin, at ang hatol ay inihayag bilang “walo” na “sa aba,” kaya't ito'y isang paghuhuwad sa walong kaluluwa sa daong, sa ikawalong araw ng pagtutuli, sa ikawalong araw ng muling pagkabuhay, sa walong salinlahi ni Abraham—430 taon—at iba pa. Ang huwad na bilang na “walo” ay kaayon ng huwad na Levita.

Katotohanang sinasabi ko sa inyo, sasapit sa salinlahing ito ang lahat ng mga bagay na ito.

O Jerusalem, Jerusalem, na pumapatay sa mga propeta at bumabato sa mga sinugo sa iyo, makailang-ulit na ninais kong tipunin ang iyong mga anak, gaya ng inahing manok na tinitipon ang kaniyang mga sisiw sa ilalim ng kaniyang mga pakpak, at ayaw ninyo! Narito, iniwan sa inyo ang inyong bahay na tiwangwang.

Sapagkat sinasabi ko sa inyo, mula ngayon ay hindi ninyo ako makikita, hanggang sa sabihin ninyo, Mapalad ang dumarating sa pangalan ng Panginoon. Mateo 23:36-39.

Ang ikadalawampu't dalawang kabanata ng Mateo ay nagtatapos sa isang paglalarawan tungkol sa pagbibigkis sa mga masasama sa mga bungkos, at nagwawakas sa huling pakikiharap ni Cristo sa mga Judiong mapagtalo. Pagkatapos, sa kabanata 24, nilisan Niya ang templo sa huling pagkakataon, at inihinto Niya ang Kanyang pagpapagal para sa sinaunang Israel. Nagtatapos ang kabanata kung saan ito nagsimula, sa pahayag na ang kanilang bahay ay iniwan sa kanila na walang laman, at ang tinawag Niyang Bahay ng Kanyang Ama nang una Niyang linisin ang templo ay ngayo'y ang walang lamang bahay ng mga Judio.

Sa kabanata 24, sasagutin ni Jesus ang mga katanungan tungkol sa templo at sa nalalapit nitong pagkawasak. Ang pagkawasak ay magaganap sa mismong salinlahing iyon, na isang lahi ng mga ulupong. Iniwan Niya ang templong iyon at hindi na kailanman babalik, kaya't ang mga hulang Kaniyang inilata ay tumutukoy sa Israel na espirituwal, hindi sa Israel na literal. Kapag nilisan ni Cristo ang templo, na siyang iglesyang Laodicean ng mga Seventh-day Adventist, gaya ng ginawa Niya sa sinaunang Israel; kasabay nito, ang templong pantao ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay ipagkakaisa sa dibinong templo magpakailanman. Nang lisanin ni Jesus ang templo ng sinaunang Israel, inihiwalayan Niya ang dating Kaniyang bayang tipan magpakailanman.

Ang mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa ng Mateo ay ang omega ng linyang binubuo ng mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa sa aklat ng Henesis. Nang magsimula ang linyang ito sa Henesis labing-isa, minarkahan din nito ang pasimula ng Babel at ng tipan ng kamatayan ng Babel, na umaabot sa kaganapang omega nito sa Apocalipsis kabanata labing-pito, talatang labing-isa, ang talatang nasa eksaktong gitna ng hanay ng mga talatang bumubuo sa mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa. Ang gitna ng mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa sa Henesis, Mateo, at Apocalipsis ay pawang nagbibigay-diin sa tanda o sa huwad na tanda nito. Sa Henesis, ito ay ang pagtutuli; sa Mateo, ito ay si Pedro at ang Bato na pagtatayuan ni Cristo ng Kaniyang Iglesia; at sa Apocalipsis, ito ay ang huwad na Halimaw na dating umiiral, umiiral ngayon, at aahon, na siyang ikawalo, na kabilang sa pito, at saka ikinakasal sa Dragon.

Ang labing-isa at dalawampu't dalawa ay mga sagisag na tumutukoy sa pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao, na siyang mismong usapin na kinakatawan sa pagsusulat ni Kristo ng Kanyang kautusan sa ating mga puso at isipan. Ang 11 at 22 ay mga sagisag ng tipan ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Sa Mateo, kabanata dalawampu't tatlo, ang huwad na pagkasaserdote ay tumanggap ng walong "sa aba"; sa gayunding panahon, ang tunay na pagkasaserdote ay pinahiran. Ang mga saserdote ay itinalaga sa loob ng pitong araw, at sa ikawalong araw sila'y nagsimulang maglingkod.

Hindi nagkataon na ang pitong araw ng pagtatalaga ng mga saserdote, na nagbunga sa pagsisimula ng kanilang paglilingkod sa ikawalong araw, ay nagsisimula sa Aklat ng mga Bilang, kabanata walo, talata isa, sapagkat ang "81" ay isang sagisag ng mga saserdote.

At ang Panginoon ay nagsalita kay Moises, na sinasabi, Dalhin mo si Aaron at ang kanyang mga anak, at ang mga kasuotan, at ang langis ng pagpapahid, at isang toro para sa handog ukol sa kasalanan, at dalawang lalaking tupa, at isang buslo ng tinapay na walang lebadura; At tipunin mo ang buong kapulungan sa pintuan ng tabernakulo ng kapulungan. At ginawa ni Moises ayon sa ipinag-utos sa kanya ng Panginoon; at ang kapulungan ay nagtipon sa pintuan ng tabernakulo ng kapulungan. At sinabi ni Moises sa kapulungan, Ito ang bagay na ipinag-utos ng Panginoon na gawin. ...

At huwag kayong lalabas sa pintuan ng tabernakulo ng kapisanan sa loob ng pitong araw, hanggang sa matapos ang mga araw ng inyong pagtatalaga; sapagkat pitong araw niya kayong itatalaga. Gaya ng ginawa niya sa araw na ito, gayon iniutos ng Panginoon na gawin, upang sa inyo'y gawin ang pagbabayad-sala. Kaya't mananatili kayo sa pintuan ng tabernakulo ng kapisanan araw at gabi sa loob ng pitong araw, at tutuparin ninyo ang bilin ng Panginoon, upang huwag kayong mamatay; sapagkat gayon ako inutusan. Kaya ginawa ni Aaron at ng kanyang mga anak ang lahat ng bagay na iniutos ng Panginoon sa pamamagitan ni Moises. At nangyari, sa ikawalong araw, na tinawag ni Moises si Aaron at ang kanyang mga anak, at ang matatanda ng Israel; At sinabi niya kay Aaron, Kumuha ka para sa iyo ng isang batang guya para sa handog dahil sa kasalanan, at isang lalaking tupa para sa handog na sinusunog, walang kapintasan, at ihandog mo ang mga iyon sa harap ng Panginoon. ... At sinabi ni Moises, Ito ang bagay na iniutos ng Panginoon na inyong gawin; at ang kaluwalhatian ng Panginoon ay mahahayag sa inyo. ... At itinaas ni Aaron ang kanyang kamay patungo sa bayan, at binasbasan sila, at bumaba mula sa paghahandog ng handog dahil sa kasalanan, at ng handog na sinusunog, at ng mga handog na pangkapayapaan. At pumasok si Moises at si Aaron sa tabernakulo ng kapisanan, at lumabas, at binasbasan ang bayan; at ang kaluwalhatian ng Panginoon ay nahayag sa buong bayan. At may apoy na lumabas mula sa harap ng Panginoon, at tinupok sa ibabaw ng dambana ang handog na sinusunog at ang taba; at nang makita ito ng buong bayan, sila'y sumigaw, at nagpatirapa sa kanilang mga mukha. Levitico 8:1-5, 33-36; 9:1, 2, 6, 22-24.

Ang Kabanata dalawampu't tatlo ay tumutukoy sa mga huwad na Levita na nahahayag sa panahong tinatatakan ang mga tunay na Levita. Nagtatapos ang Kabanata dalawampu't dalawa ng Mateo sa kalagayang wala nang sinumang nagtatanong kay Jesus; at sa Kabanata dalawampu't tatlo, inilalahad Niya ang walong "sa aba ninyo," na nagpapahayag na nagsara na ang panahon ng

probasyon ng Sanedrin, at na magsisimula na ang ehekutibong paghatol. Sa Kabanata dalawampu't apat, itinutukoy Niya ang templo bilang bahay ng mga Hudyo. Mahalagang makita ang pagkakasunod-sunod sa mga kabanata.

Ang mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa ng Mateo ay tumutukoy sa pagwawakas ng pagseselyo ng isandaan at apatnapu't apat na libo, sa konteksto ng tipan ng Diyos sa isang hinirang na bayan. Ang simbolismo ni Palmoni hinggil sa alpha sa Kabanata Labing-isa, at ang Kanyang simbolismo hinggil sa omega sa Kabanata Dalawampu't Dalawa, ay nagdaragdag sa salaysay na nasa loob ng mga kabanata.

Ang ikadalawampu't tatlong kabanata ay ang pagbabayad-sala, ang pagkakaisa ng pagka-Diyos at ng pagka-tao na kinakatawan ng bilang dalawampu't tatlo. Ngunit ang kabanata ay nagsasalaysay hinggil sa pagpapatupad ng hatol laban sa mga masamang damo, sa huwad na pagkasaserdote, at sa mga huwad na Levita. Bawat saserdote ay Levita, ngunit hindi bawat Levita ay saserdote. Sa hanay ng mga inapo ni Levi, ang lahi lamang ni Aaron ang may karapatan sa pagkasaserdote. Sinasaad sa Biblia na ang mga Levita ay magsisimulang maglingkod sa gulang na dalawampu't limang taon, ngunit ang mga anak ni Kohath ay maglingkod sa gulang na tatlumpung taon.

At nagsalita ang Panginoon kay Moises at kay Aaron, na sinasabi, Kunin ninyo ang bilang ng mga anak ni Kohath mula sa gitna ng mga anak ni Levi, ayon sa kanilang mga angkan, ayon sa sambahayan ng kanilang mga ama, mula sa tatlumpung taon ang gulang at pataas, hanggang sa limampung taon ang gulang, ang lahat ng pumapasok sa hukbo, upang gawin ang gawain sa tabernakulo ng kapulungan. Mga Bilang 4:1-3.

Ang bilang na "30" ay kumakatawan sa mga saserdote sa angkan ni Kohath, na anak ni Levi, at ang anak naman ni Kohath ay si Amram, na ama ni Aaron. Ang kahulugan ng Levi ay "idinugtong o iniuugnay sa Diyos." Ang kahulugan ng Kohath ay "nagtitipon sa palibot ng Kanyang presensya." Ang kahulugan ng Amram ay "pinadakilang bayan," at ang Aaron ay nangangahulugang "tagapagdala ng liwanag o pinadakilang tagapamagitan." Sama-sama, naglalarawan sila ng isang paglalakbay mula sa Dagat na Pula tungo sa Sinai, at sa gayon ay nagsasagisag sa tipan sa pagitan ng Diyos at ng isandaan't apatnapu't apat na libo, na siyang templong pantao na nakikipag-isa sa templong banal, kapag iniuunat ni Cristo ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang Kanyang nalalabing bayan sa Kanyang santuwaryo, kung saan pagkatapos ay itinataas at dinadakila Niya sila habang sila'y nililiwanagan kasama ng Makalangit na Dakilang Saserdote, gaya ng niliwanagan Niya sina Shadrach, Meshach, at Abednego.

Ang bilang na "30" ay kumakatawan sa isang yugto ng paghahanda para sa mga saserdote, at ang 25, bilang gulang ng mga Levita, ay dapat ilapat sa 30 sa paraang "lina sa linya," sapagkat bawat saserdote ay Levita, ngunit hindi bawat Levita ay saserdote. Ang 30 ay kumakatawan sa yugto ng paghahanda na nagsimula noong 1989, sa panahon ng wakas, at nagwawakas ito sa batas ng Linggo sa Estados Unidos. Ang bilang na dalawampu't lima, bilang sagisag ng mga Levita, ay sagisag din ng paghihiwalay sa pagitan ng dalawang uri, at, kaugnay ng mga saserdote, kinikilala nito ang isang paghihiwalay. Minamarkahan ng dalawampu't lima ang paghihiwalay ng mga Levita at ng mga huwad na Levita sa batas ng Linggo, at, sa konteksto ng mga tunay na saserdote

at ng mga tunay na Levita, lumilikha rin ito ng isang pagkakaiba, datapuwa't hindi isang negatibong paghihiwalay, gaya ng sa mga huwad na Levita.

Si Kohath ay isa sa tatlong pangunahing sangay ng mga Levita (kasama sina Gershon at Merari). Ang linyang saserdotal ay partikular na dumaan sa inapo ni Kohath na si Aaron. Si Aaron ay inapo ni Levi sa ikaapat na salinlahi, at ang pribilehiyong saserdotal ay itinakda lamang para sa mga lalaking inapo niya sa loob ng sangay na ito ng mga Kohatita. Ang mga Kohatita sa kabuuan (lahat ng inapo ni Kohath) ay may karangalang magdala ng mga pinakabanal na kasangkapan, ngunit ang lahi lamang ni Aaron ang may karapatang gumanap ng mga tungkuling saserdotal sa dambana at sa santuwaryo. Si Aaron ay kumakatawan sa gayon ding ikaapat na salinlahi gaya ng “old men” ni Joel, o ng “ancient men” sa ikawalong kabanata ng Ezekiel, na yumuyukod sa araw.

Ang kaayusan ng 24 na pangkat (mga dibisyon) na naglilingkod nang salitan para sa mga pari (at gayundin para sa mga Levita na hindi pari, sa mga tungkuling pantulong gaya ng mga tagapag-awit at mga bantay-pinto) ay itinatag ni Haring David. Inayos ni David ang mga inapo ni Aaron sa 24 na pangkat upang maglilingkod nang salitan (1 Cronica 24:1-19). Sa tulong ng mga paring sina Zadok (mula sa linya ni Eleazar) at Ahimelech (mula sa linya ni Ithamar), hinati ni David ang mga inapo ni Aaron sa 24 na pangkat (16 mula sa mas malaking sambahayan ni Eleazar, 8 mula sa sambahayan ni Ithamar). Ipinagpalabunutan ang pagkakasunod-sunod ng paglilingkod.

Bawat pangkat ay naglilingkod sa loob ng isang linggo (mula Sabat hanggang Sabat), dalawang ulit sa isang taon; bukod dito, ang lahat ng mga pangkat ay sabay-sabay na naglilingkod sa mga pangunahing kapistahan (Paskuwa, Pentekostes, Kapistahan ng mga Tabernakulo). Sa gayon ding paraan, inorganisa ni David ang mga Levita na hindi mga saserdote sa dalawampu't apat na pangkat para sa musika, pagbantay sa mga pintuan, at iba pa (1 Cronica 23–26). Ang sistemang ito ay ipinatupad sa ilalim ni Solomon (2 Cronica 8:14) at nagpatuloy hanggang sa panahon ng Ikalawang Templo. Si Zacarias, ama ni Juan na Bautista, ay kabilang sa pangkat ni Abias—Lucas 1:5; 1 Cronica 24:10. Ang pagkakasunod-sunod ng dalawampu't apat na pangkat ng mga saserdote ay pinili sa pamamagitan ng palabunutan, at si Zacarias ay kabilang sa pangkat ni Abias, na siyang “ika-walo” sa dalawampu't apat na pangkat. Ang pangalang Zacarias ay nangangahulugang “Ang Diyos ay naaalala,” at ang pangalan ng kanyang ama na si Abias ay nangangahulugang “Ang Diyos ay aking Ama.”

Naalaala ng Ama sa langit ang Kaniyang pangako na magbangon ng isang sugo upang ihanda ang daan para sa Mesiyas. Nguni't si Zacarias ay nauugnay din sa batas sa Linggo, sapagkat doon ang Sabat, ang araw na dapat laging alalahanin ng mga tao, ay nagiging pangwakas na pagsubok. Si Zacarias ay kumakatawan sa isang saserdote, mula sa pangkat ni Abias, na siyang “ika-walong” pangkat. Hindi pinaniwalaan ni Zacarias ang mensahe ng anghel at siya'y ginawang pipi hanggang sa kapanganakan ng kaniyang anak na si Juan. Pagkapanganak ni Juan, nakilahok si Zacarias sa pagtalakay tungkol sa pangalan ni Juan, at saka siya nagsalita. Ang makahulugang pagsasalita sa mga huling araw ay yaong panahon kung kailan ang Estados Unidos ay nagsasalita na gaya ng isang dragon.

At nangyari, na sa ikawalong araw ay dumating sila upang tuliin ang sanggol; at tinawag nila siyang Zacarias, ayon sa pangalan ng kaniyang ama. Ngunit sumagot ang kaniyang ina at nagsabi, Hindi ganoon; kundi tatawagin siyang Juan. At sinabi nila sa kaniya, Wala kahit isa sa iyong mga kamag-anak na tinatawag sa pangalang ito. At nagpasenyas sila sa kaniyang ama, kung ano ang ibig niyang itawag sa kaniya. At humingi siya ng isang tablita upang sulatan, at sumulat, na sinasabi, “Ang kaniyang pangalan ay Juan.” At nanggilalas silang lahat. At pagdaka’y nabuksan ang kaniyang bibig, at nakalag ang kaniyang dila, at siya’y nagsalita at nagpuri sa Diyos. Lucas 1:59-64.

Si Juan Bautista ay mula sa ikawalong pulutong ni Abias, gaya rin ng kanyang ama. At sa pagtutuli ni Juan, sa ikawalong araw, ay binago ang kanyang pangalan. Si Juan Bautista ay kumakatawan sa mga saserdote, sa ikaapat na salinlahi, na nasa ugnayang tipan sa Diyos, na Siyang nagpapalit ng kanilang pangalan (mula sa Laodicea patungo sa Philadelphia), at tinatatakan sila ng tanda ng tipan, kapag ang Estados Unidos ay nagsasalita na gaya ng isang dragon.

Tayo ang templo ng Diyos. Ang mga pahayag na propetiko na tumutukoy sa templo ay nagsasalita sa mga lalaki at babae bilang mga indibiduwal, at gayundin bilang isang kabuuan, sapagkat ang Iglesia ng Diyos ay templo rin. At siyempre’y may templong makalangit, at si Cristo ang nagtatayo ng templo ng Panginoon. Siya ang naglalagay ng saligan at ng batong pangtuktok sa templo. Tungkol naman sa bilang na "25" bilang isang sagisag, ang 25 ay kumakatawan sa mga Levita, na nililinis (inihihiwalay) mula sa mga huwad na Levita sa Malakias kabanata tatlo, at dinadalisay din sa gayunding bahagi. Sa Ezekiel kabanata 40 hanggang 48, inilalarawan nang masusi ang isang templong sagisag. Mula sa templong iyon ay lumalabas ang tubig ng buhay at pinupuno ang daigdig.

Kagila-gilalas ang gawaing ninanais ng Diyos na ganapin sa pamamagitan ng Kanyang mga lingkod, upang ang Kanyang pangalan ay mapaluwalhati. Ginawa ng Diyos si Jose na bukal ng buhay para sa bansang Ehipto. Sa pamamagitan ni Jose, napanatili ang buhay ng buong bayang yaon. Sa pamamagitan ni Daniel, iniligtas ng Diyos ang buhay ng lahat ng mga pantas ng Babilonia. At ang mga pagliligtas na ito ay nagsilbing mga buhay na aral; ipinakita ng mga ito sa bayan ang mga espirituwal na pagpapalang iniaalok sa kanila sa pamamagitan ng pakikipag-ugnayan sa Diyos na sinasamba nina Jose at Daniel. Kaya, sa pamamagitan ng Kanyang bayan sa kasalukuyan, nais ng Diyos na magdala ng mga pagpapala sa sanlibutan. Bawat manggagawa na sa puso’y nananahan si Cristo, bawat isa na maghahayag ng Kanyang pag-ibig sa sanlibutan, ay kamanggagawa ng Diyos para sa pagpapala ng sangkatauhan. Habang tumatanggap siya mula sa Tagapagligtas ng biyayang ipamamahagi sa iba, mula sa kanyang buong pagkatao ay dumadaloy ang agos ng espirituwal na buhay. Si Cristo ay naparito bilang ang Dakilang Manggagamot upang pagalingin ang mga sugat na idinulot ng kasalanan sa sangkatauhan; at ang Kanyang Espiritu, na kumikilos sa pamamagitan ng Kanyang mga lingkod, ay nagpapaabot sa mga taong maysakit dahil sa kasalanan at nagdurusang makapangyarihang kapangyarihang nakagagamot na mabisa para sa katawan at sa kaluluwa. “Sa araw na yaon,” sabi ng Kasulatan, “magbubukas ang isang bukal para sa sambahayan ni David at sa mga nananahan sa Jerusalem, ukol sa kasalanan at sa karumihan.” Zacarias 13:1. Ang tubig ng bukal na ito ay nagtataglay ng mga katangiang nakagagamot na

magpapagaling sa mga karamdaman, pisikal man o espirituwal.

"Mula sa bukal na ito ay dumadaloy ang makapangyarihang ilog na nakita sa pangitain ni Ezekiel. 'Ang mga tubiging ito ay umaagos patungo sa silangang lupain, at bumababa sa ilang, at pumapasok sa dagat: na pagdating ng mga ito sa dagat, ang mga tubig ay gagaling. At mangyayari, na bawat bagay na may buhay, na gumagalaw, saan man dumating ang mga ilog, ay mabubuhay.... At sa tabi ng ilog, sa pampang nito, sa dakong ito at sa dakong yaon, ay tutubo ang lahat ng punongkahoy para sa pagkain, na ang dahon ay hindi malalanta, ni ang bunga nito ay mauubos: magbubunga ito ng bagong bunga ayon sa kaniyang mga buwan, sapagkat ang kanilang mga tubig ay lumabas mula sa santuwaryo: at ang bunga nito ay magiging pagkain, at ang dahon nito ay magiging gamot.' Ezekiel 47:8-12." Testimonies, tomo 6, 227.

Ang templo ni Ezekiel ay makahulagang simbolismong nasa pinakamataas na antas, at si Juan ay inatasan sa Pahayag kabanata labing-isa na sukatin ang templo, ngunit huwag isama ang patyo. Kapag ginawa natin ang gayunding bagay sa templo ni Ezekiel, natutuklasan natin na ang dalawang pinakamatampok na bilang sa mga sukat ng templo ay kumakatawan sa kaparian. Ang 50 siko ang pinakamatampok na bilang, at inuulit ito nang 11 beses bilang kabuuang haba ng bawat kompleks ng tarangkahan (Ezekiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36, atbp.). Ginagamit din ang 50 para sa ilang haba ng pader at mga silid (42:7-8). Tinutukoy nito ang buong lagusan ng tarangkahan mula sa panlabas hanggang sa panloob na bungad.

Ang sukat na 25 siko ang malinaw na ikalawang pinakanamumukod-tangi. Ito ay nauulit nang sampung beses bilang lapad at luwang ng mga kompleks ng tarangkahan (Ezekiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Kapag pinagsama, ang 50 at 25 ay bumubuo ng pare-parehong mga parihabang padron na 50 sa 25 para sa anim na pangunahing tarangkahan. Ang pagkakaparis na 50 sa 25 na ito ang nangingibabaw sa paglalarawang arkitektural ng mga tarangkahang patungo sa mga panloob na dako. Wala nang ibang pares na nauulit nang gayong sistematikong dalas sa mismong gusali ng templo.

Ang mga Levita ay pumasok sa aktibong paglilingkod sa edad na 25 (Bilang 8:24: "mula sa dalawampu't limang taong gulang pataas ay papasok sila upang gampanan ang paglilingkod"). Naglingkod sila hanggang 50 (Bilang 4:3, 39, 43; 8:25: "hanggang sa limampung taong gulang"). Ito'y katumbas ng eksaktong 25 taon ng aktibong paglilingkod ($50 - 25 = 25$).

Kaya, ang dalawampu't limang taóng saklaw ng paglilingkod ng mga Levita ay tuwirang nasasalamain sa mga sukat na dalawampu't lima sa limampung siko na nangingibabaw sa mga pintuang-daan at estruktura ng templo—yaon mismong dako kung saan naglingkod ang mga Levita. Ang pangunahing mga sukat ng templo ni Ezekiel—yaong templo ng Simbahang nagtatagumpay at ng isang daan at apatnapu't apat na libo—ay nakapaloob sa mismong anyong-arkitektura ng templong kung saan sila nakatakdang maglingkod; gaya rin ng apatnapu't anim na kromosoma na nakapaloob sa mismong templo kung saan maglilingkod ang bayan ng Diyos. Inilagay ni Palmoni ang Kanyang lagda sa indibiduwal na templong pantao at sa kolektibong katawan-templo na magiging Kanyang nobya.

Ipagpapatuloy namin ang mga linyang ito sa susunod na artikulo.

Ang mga nasa mga posisyong may pananagutan ay hindi dapat maakit na umayon sa mga prinsipyong makasarili at maluho ng sanlibutan, sapagkat hindi nila iyon kaya; at kung kaya man nila, hindi ito papahintulutan ng mga maka-Kristong prinsipyo. Kinakailangang maibigay ang sari-saring pagtuturo. ‘Kanino Siya magtuturo ng kaalaman? at kanino Niya paiintindihin ang aral? sa mga inawat na sa gatas, at inihawalay na sa mga suso. Sapagkat dapat ay utos sa utos, utos sa utos; guhit sa guhit, guhit sa guhit; dito kaunti, at doon kaunti.’ Kaya’t ang salita ng Panginoon ay dapat na matiyagang iharap sa mga bata at panatilihing nasa harap nila, sa pamamagitan ng mga magulang na sumasampalataya sa salita ng Diyos. ‘Sapagkat sa pamamagitan ng pautal-utal na mga labi at ibang wika ay sasalitain Niya sa bayang ito. Sa kanila’y sinabi Niya, Ito ang kapahingahan na sa pamamagitan nito ay maipapahinga ninyo ang napagod; at ito ang kaginhawahan: gayon ma’y ayaw nilang makinig. Ngunit ang salita ng Panginoon sa kanila ay naging: utos sa utos, utos sa utos; guhit sa guhit, guhit sa guhit; dito kaunti, at doon kaunti; upang sila’y pumaroon, at mabuwal na paurong, at madurog, at masilo, at madakip.’ Bakit?—sapagkat hindi nila pinakinggan ang salita ng Panginoon na dumating sa kanila.

Ang ibig sabihin nito ay yaong mga hindi tumanggap ng pagtuturo, kundi pinahalagahan ang sarili nilang karunungan, at piniling gumawa ayon sa sarili nilang mga kaisipan. Ang Panginoon ay nagbibigay sa mga ito ng pagsubok, na alinman sa sila’y tumindig upang sundin ang Kanyang payo, o tumanggi at gumawa ayon sa sarili nilang mga kaisipan; at kung magkagayo’y ipaubaya sila ng Panginoon sa tiyak na kahihinatnan. Sa lahat ng ating mga lakad, sa lahat ng ating paglilingkod sa Diyos, Siya’y nangungusap sa atin, ‘Ibigay mo sa Akin ang iyong puso.’ Ang nais ng Diyos ay ang espiritung mapagpasakop at natuturuan. Ang nagbibigay sa panalangin ng kahusayan ay ang katotohanang ito’y hiningang nagmumula sa isang mapagmahal at masunuring puso.

Hinihingi ng Diyos ang ilang bagay sa Kanyang bayan; kung sasabihin nila, “Hindi ko isusuko ang aking puso upang gawin ang bagay na ito,” pinahihintulutan sila ng Panginoon na magpatuloy sa kanilang inaakalang matalinong paghatol, nang walang makalangit na karunungan, hanggang sa matupad ang kasulatang ito [Isaiah 28:13]. Huwag mong sabihin, “Susunod ako sa patnubay ng Panginoon hanggang sa isang tiyak na hangganang kaayon ng aking sariling paghatol,” at pagkatapos ay mahigpit mong panghawakan ang sarili mong mga kaisipan, na tumatangging mahulma ayon sa wangis ng Panginoon. Nawa’y itanong, “Ito ba ang kalooban ng Panginoon?” hindi, “Ito ba ang opinyon o paghatol ng—?” Testimonies to Ministers, 419.